

AOS NÓSOS AMORES 1546

Maurice Pialat, 1983

ESTREA EN NUMAX: 04.07.2025 | V.O.S.E. | +16 | 95 min

Suzanne é unha moza de dezaseis anos cunha vida sexual moi activa pero sen interese polas relacións románticas. Na súa casa, a situación é tensa: seu pai abandonounos, súa nai ten tendencias neuróticas e seu irmán bate nela. O filme máis aclamado de Maurice Pialat, gañador do César a Mellor Filme, chega a cinemas españois nunha nova restauración 2K.

«O único cineasta que me interesa é Maurice Pialat»

Jean Eustache

Entrevista con Sylvie Pialat: «O cinema de Pialat nunca mira a ninguén desde arriba»

Por Miriam González Ruíz

Cando lle chegou a noticia desta retrospectiva sobre Maurice Pialat, que sentiu? Alegreime enormemente porque Maurice non é coñecido no estranxeiro, en España tampouco.

Como definiría a obra de Pialat para aquelas persoas que non a coñecen? Son películas que falan dunha forma moi horizontal, nunca mira a ninguén desde arriba. É un cineasta que non procede dunha extracción burguesa, que antes de facer películas traballou durante 20 anos. Pero traballou de verdade. E que, por tanto, ten unha observación do diario, da xente sinxela. Nas súas películas tocou os grandes temas da vida, a infancia, a familia, a parella, a ruptura, ter un fillo... Aínda que tamén traballou na adaptación dunha novela francesa, *Baixo o sol de Satán* (1987), e o biopic sobre *Van Gogh* (1991).

Para vostede, a humanidade tamén radica nas relacións entre as persoas? Para min si, desde logo. É algo que os dous tiñamos moi en común. É alguén para quen non había xerarquías, nunca. A bolseira era tan importante como o director de fotografía. Daba igual. E eu tamén traballo así.

Chegan a ser as súas películas autobiográficas? Si, a miúdo hai algo autobiográfico. O arranque da película sempre teñen algo del, para chegar a alcanzar algo que fale a todo o mundo. Non diría universal, pero si algo que fale a todos. Esa é a particularidade do seu cinema. Non hai un xuízo, el non emite xuízos.

Que relación tivo Pialat coa *Nouvelle Vague*? Eran moi diferentes, intelectuais, críticos, xornalistas, personalidades do cinema... e el non viña de aí. Coñecíanse, si, pero nunca tivo a sensación de pertencer a un grupo.

E chegou a colaborar con eles dalgunha forma? Non, el nunca colaborou con eles. Pero, Truffaut e Godard, axudáronlle a facer a súa primeira película. El inspírase moito máis na vida.

Como era traballar con Pialat? Particular, porque non lle gustaba escribir, só filmar. Entón, como había que escribir algo, había que escoitar o que dicía.

Como animaría aos españois para acudir aos cinemas para ver as películas de Maurice Pialat? As películas de Maurice teñen algo especial. Non envellecen. Entón, o que me gusta sobre todo é que vaian mozos e teñan a sensación de que a película fala con eles. Que lles diga algo aínda hoxe, a pesar de teren pasado tantos anos.

Por que cre que non envellecen? Hai algo no seu cinema que cruza o tempo. Mentres que outras películas quedan na época, as súas permanecen no tempo. Hai unha anécdota sobre *Aos nosos amores* (a primeira vez que traballamos xuntos) que me gusta especialmente. A película escribiuse para que ocorrese a finais dos 60, principios dos 70. Mesmo 1965. Entón, o decorado, o vestiario, a maquillaxe... todo estaba pensado para ser nesa época. Un día chega Maurice e ve a Sandrine Bonnaire chegar coa súa roupa moderna. Ao vela pregunta, «por que non está vestida así na película?», e contéstanlle que transcorre 20 anos atrás. A súa resposta foi «non, non, agora a película ocorre hoxe». Cambiouse todo, menos o decorado. Xogando con ese hoxe, pero de onte.